

gaa Finansministeriet, der først foreligger til Forhandling — skal jeg tillade mig at forudſtille et Par ganſke korte Bemærkninger. Jeg ſkal først gøre opmærksom paa, at der foran i Betænkningen findes en Del Skrivelser fra de vedkommende Ministerier, ſom indeholde Svarene paa de Andragender, der i Fjor bleve henviſte. De, ſom onſte Oplysning om, hvorledes det er gaaet med diſſe Andragender, ville kunne ſe det af diſſe Skrivelser. Jeg ſkal dernæſt minde ærede Medlemmer om, at vi have en Grundlovsparagraf, § 63, der lyder ſaaledes: „Intet Andragende maa overgives noget af Tingene uden gennem et af dets Medlemmer“. Meningen med denne Paragraf maa ſelvfølgelig være den, at ikke ethvert umotiveret Andragende ſkal kunne komme ind i Rigsdagen til Forhandling, og heller ikke et Andragende, der maatte har været for en hel Række Gange, og hvorom der ikke foreligger noget nyt. Medlemmerne ſtulle til en vis Grad ſe ſig for, hvilke Andragender det er de indbringe. Nu foreligger her til Behandling i Tinget ikke mindre end 17 henviſte Andragender, foruden dem, der ere foreſlaaede henviſte af ærede Medlemmer ved Vædringsforſlag; men i Betænkningen er der 45; der har været tæet ved 50, men et Par ere tagne tilbage, og, hvis jeg ikke tager fejl, er der omtrent 50 endnu tilbage.

Det er umuligt for Finansudvalget og Tinget at gøre noget ved ſaadanne Andragender, der ere afviſte flere Gange, og hvorom der ikke er kommet ny Oplysninger. Jeg vil derfor tillade mig at henſtille til ærede Medlemmer at de, naar et Andragende er afviſt en eller to Gange, og der ikke er fremkommet ny Dokumenter til Sagens Oplysning, da ikke indbringe det, men ſige til vedkommende Andrager, at hvis han ikke kan fremſtatte ny Beviſligheder for, at der bør tages Henſyn til Sagen, kan det ikke nytte at bringe det frem paany. Det var kun diſſe to ganſke korte Bemærkninger, hvormed jeg vilde tillade mig at indlede min Motivering af de tvende Andragender. Det første Andragende, der er til Forhandling, er fra en forhenværende Seddeltæller ved Finanshovedkaſſen, Julius Vaſſen. Denne Mand har i over 15 Aar, fra 1ſte Februar 1880 til 1ſte Juli 1895, været Seddeltæller oppe i Finanshovedkaſſen. Der er gaaet en ſtor

Mængde Penge gennem hans Hænder. Han har i det mindſte, mener han, taget imod 50 Millioner Kroner, og paa mange Dage har Indtægten været 5—700,000 Kr.; paa en enkelt Dag er den endogſaa naaet op til 1 Million. Han har været anſat med en Løn af 1,210 Kr. aarlig uden Penſionsberettigheſe og uden noget Beløb i Fejlkællingspenge. Dernæſt oplyſer han i ſit Andragende, at han i April 1895 talte 100 Kr. fejl, hvorfor Skylden dog efter al Rimelighed ikke laa hos ham. Men ſenere fremkom der en Fejlkælling paa 1,000 Kr., ſom han har maattet betale, og det foranledigede, at han, der nu er henved 67 Aar gammel, ſvagelig og nervesvækket, blev bange for ſig ſelv og fraſagde ſig ſin Beſtilling; han var bleven bange for, at flere ſaadanne Tilfælde ſkulde indtræffe. Enden paa Hiſtorien blev, at han blev afſkediget, og ſaa gav Finansministeriet ham en ekſtraordinær Underſtøttelſe paa 120 Kr. Nu beder han Rigsdagen om at ſaa dette Fejlkællingsbeløb godtgjort, og Udvalget mener, at der bør tages et ſaa humant Henſyn til denne Mand ſom muligt. Derfor tillader jeg mig paa Udvalgets Vegne at anbefale denne Mand til Finansministeren. — Det næſte Andragende er optaget under Nr. 27 i Betænkningen. Det er et Andragende fra en Skomager Jens Steffensens Nørholm om Invalideunderſtøttelſe. Forleden, da vi havde Lovforſlaget om Underſtøttelſe til gamle Krigere til Behandling, fremkom der, navnlig ogſaa fra min ærede Sidemand til venſtre (P. Holm), Udtalelſer om den ſtore Entighed, der er her over for Invalider i Almindelighed. Der har altid i dette Ting, ſaa længe jeg har haft den Være at ſidde her, været en human Stemning over for diſſe gamle Krigere, og vi have mangen Gang haft Kamp med Finansministeren i denne Anledning, fordi vi vilde have ham til at være humanere imod dem, end vi syntes, at den tidligere Finansminister var. Her foreligger nu, forekommer det mig, et af de ſkønneste — eller man kunde for ſaa vidt ſige et af de ſørgeligſte — Tilfælde, ſom jeg for mit Vedkommende har ſet, og man maa i højeſte Grad undre ſig over, at denne Mand ikke for længe ſiden har ſaaet Invalideunderſtøttelſe. Han er nu over 72 Aar gammel. I 1845 blev han indkaldt ſom Soldat, og da det var i den